1. DAN OD kako Nisi moj

Руке ми се тресу и не знам шта да радим, од како сам те заувек вероватно заувек изгубила, не могу наћи начин да се смирим. Без престанка се стресирам јер не могу престати да мислим о теби, помислим сама ни не могу урадити ништа трећег, знам да ти вероватно не верујеш јер избегаваш и понашаш се као да те није брига, али ти је стало. Дан није прошао да за тебе нисам пустила сузу, можда нема наде за нас, можда ни ово никада неће доћи али...

Постао си део мене и желим да то знаш.

Можда ћеш се смејати ако читаш ово, можда ће те бити брига, а можда ће ти значити, можда моје речи ипак и даље утичу на тебе, као што ~~моје~~ твоје утичу на мене.

Пре него што ово бациш... дај му шансу и прочитај га, као што си некада читао.

Знаш ли колико је лош осећај седети за столом а испред мене су и даље све оне празне неисписане папири, који су били намењени теби, и тај тренутак тишине кад сам схватила...

да више нема мог Илије да му пишем писма...

Осећај бити без тебе није ни леп ни лак. Требао си да ме мрзиш и вероватно ме мрзиш што нисам могла да будем оно што си хтео, али ја те нисам могла мрзети, па сам се претварала, у нади да можда то верујеш.

Хтео си да ме заборавиш. Знам.

Можеш.

Али ја не... и зато све ово радим у нади да ћеш разумети као што си увек разумео. Никад ти ниси сметао, ништа код тебе. Себична сам. Свесна сам, али ја тебе и даље волим, не знам на који начин, само могу рећи, у великој мери, толико да боли, и желим нас, оно што смо били...

2. DAN OD KAKO NISI MOJ

Знам да је све ово моја грешка, али било би лепо да ми опростиш, барем привремено, јер... не желим бити без тебе. Бар још једном када би био мој, ако би хтео пустила бих те, али знај само 1 пут то значи више него што мислиш. Не знам шта ти је речено да сам рекла како не знам ништа, лоше се бавим ја, морала сам, нисам хтела да мислиш да те и даље желим, али да желим. Сећам се тренутака када бих се осећала лоше и сео би поред мене и утешио би ме само осмехом или тако што би ме питао да ли сам добро. Од како нема тебе ни нас, нема кога да ме пита, и никоме нисам дала да ти заузме место, нисам могла, нисам хтела, јер ти си једини од којег сам хтела да чујем те речи, а то ми се чини немогућим, тако да, валда нема ко да ме пита. Није ми поента бити с неким, цела поента бивања с тобом је јер си ме чинио срећном и живом. Отворио си ми очи и врата нечег новог као што си их и затворио 2 пут. Први пут су била затворена али не и закључана, и након овог другог раскида, реци ми да ли су закључана? Ако и даље читаш ово значи да ниси бацио папир. Валда те занима шта имам да кажем. Или не. Можда овај папир сада лежи у смећу. Имам осећај као да ово пишем духу, не знам зашто се надам, да надам се да ћеш прочитати, не очекујем да ми се икада вратиш и не тражим то. Желим да будеш срећан, а ако то значи да ћеш бити без мене или с неким новим онда то поштујем, боли али сам срећна ако си и ти срећан, тако ради љубав, нисам била свесна док се лично не уверим, и јесам. Има један цитат: „морам пустити оно што волим. а ако се врати, остаће заувек, ако не, онда никада није ни требало бити тако." Раније то нисам разумела али тај цитат живи у мени, као и ти. Чак бих причала са тобом, знаш? И да свет гори нашла бих начин до тебе, само ако би ти желео.

DAN 3.

Човек не зна шта жели док не окуси оно што до сад никад није, тек онда када се сретнете по први пут, с нечим новим, другачијим, тада се чини да је то нешто налик перфекцији, зато што претпостављамо да би нам одговарало, и онда пређемо да то нешто (некога) идеализујемо. Када можда нам то нешто пружа јер га још нисмо окусили, ми не знамо да ли су последице и шта лоше као свуде другде, и онда ту што не знамо и желимо у нади, мистерији и радозналости. Милион питања без одговора, шта радити, а сознати се не може пре него што се окуси, толико искушења и исчекивања у претераној количини да ти помути разум, да више не разликујем шта је добро а шта не, онда временом више се ни не размишља о последицама. И онда није битно шта и како може да се деси, јер све док је та вољена особа у питању, јелте ништа што може да се деси, не изгледа застрашујуће, већ као чиста перфекција, што више није нормално људски, већ постоцентрично, можда већина блесаво, али мени савршено, јер ако волим некога, волим све што ради, било то лоше или добро. Ја онда почињем да нормализујем ненормалне ствари. Замишљам претпоставке и ружне и лепе, када ни један претпоставак с посебном особом не може бити правилна. Размишљам да ли ће све ово заувек устати, да ли ће то што волим ја и он, да ли он може да чека, да ли ће ме и даље желети, да ли ћу ја њега и даље желети? И да ли ће доћи тај дан сад ћу престати да турам нос где му није место, можда кад га поново видим, и овај пут заиста осетим, можда се сетим како сам га јако хтела, и како га и даље желим, како ти је срце ударало лудо кад ти је пришао по први пут. Чудно је желети нешто погрешно, али не схватити да то што желим јесте нешто неуобичајено али не и лоше. Чудан је осећај кад ти неко фали, а пред особом је, и све што желиш је само да загрлиш ту особу у коју сам духовно заљубљена. Није ти јасно зашто, можда и јесам у праву, та перфекција у тој особи је несхватљива. Вероватно умишљам, можда у својим очекивања буду испуњена можда све буде много смисла, можда све лоше што се десило се десило с разлогом, можда ја и она, можда ти и не припадамо у том истом свету, вероватно је све то окрутна истина или можда чак и судбина коју можда будем учила да прихватим једног дана.

Знам да вероватно никада више не желиш да причаш са мном, али сваку реч коју сам рекла, случајно или намерно, никада нисам хтела да ти повредим осећања, и колико год ово изгледало лажно. Није, јер покушавам да ти објасним, али колико год покушавала и давала сву душу нешто између нама никако није могло да штима, другачији смо, и знаш шта смо рекли? Довољно слаби да дозволимо нашим разликама и свим несугласицама да униште оно што смо имали. Не знам за тебе, али и то мало што је потрајало ти је значило више него шта. Имали смо прелепе тренутке заједно, толико лепих ствари да бих те могла пустити тек тако. Пустила сам те, да из руку, и немамо контакт али те никада нисам пустила из срца и боли ме брига ако мислиш да је ово жалосно или смешно, смеј се, али мени није ни мало смешно, у детаљима нећу, јер да те је занимало како сам, питао би ме, па ти зашто нећу рећи. Надам се да ово није звучало грубо, хтедох рећи, да знам да се више не бринеш о мени и можда је тако боље, па за тебе. Видим чудно је што како је теби лакше без мене, а мени је теже без тебе. Учини ме да се осетим да сам ја била грешка све време, можда јесам, или можда само нисмо добри једно за друго.

Хеј... нећу ти ово рећи уживо, па ако ово читаш, знаћеш, да, да бих волела да поставим 3. покушај: 3. срећа? Јел да? Валда никад нећу знати, и не мораш ми рећи, да ли би ти је жао, знам да не би.

DAN 4. OD kako nisi moj

Не сумњам да вероватно ће бити, можда ће раскид овог пута није што дио, можда си се већ навикао, можда ти је чак драго, а можда ће доћи, али ја то не могу знати, а ваљда више нисам тако добра у нагађању, па нећу нагађати.

Можда је ово све између нас требало да буде само још једна шаблонска лекција, само још једна грешка, али није била. Јер ти си био уточиште, и увек ћеш бити, и кад си мој и кад ниси, и у тишини и у тами. Видим нас свуда, и у свету, као да ме твоја душа прогања, на онако леп начин. Куда год да кренем где би ти и ја некада били, просто не могу избећи бол у грудима. Знам оног бол о којем сам ти причала, оно стезање груди које доведе до лудила, да више мој бол. Навикла сам се да губим људе из свог живота, па сам на то гледала као на нешто сасвим нормално, као нешто што просто морате прихватити. То је било тако све до дана када те нисам изгубила. Тада сам схватила да је изгубити тебе другачије, болније... као да то не треба бити тако, Јер нити био грешка, ти, нисмо били грешка. Нисмо били савршени, али смо били довољни, а ти си био и више него довољно. Била сам несигурна с тобом јер си ти прва особа коју сам заиста заволела.

Можда ми не верујеш и ако сам ово рекла сто пута : али када сам те угледала знала сам да никада нећу моћи да те пустим, нити избацим из свог срца, увек ћеш бити моје слатко створење.

Волим те... можда у тишини, али волим те...

Dan 5. od kako nisi moj

DAN 6. od kako nisi moj

Сваки пут када прођем поред тебе нешто се прво у мени пробуди а онда умре, када се сетим да више ниси мој, али ја ћу увек бити твоја. Знам да ти је било неугодно да причаш о томе [illegible] и то те је повредило јер сам веровала да си скроз опуштен са мном, али ето ваљда грешим (грешила). Можда ти је било глупо да ти кажем, не само то Верујем да има безброј ствари које и даље не знам о теби, и баш те неке ствари ниси могао рећи јер си се плашио моје реакције. Али зашто? Да ли си ти икада веровао уопште? Да ли ти сада верујеш уопште (Вероватно не). Мислиш ли да је глупо што сам ти сад дала ово. Мислиш ли да је глупо што раније нисам, и што ти нисам лично могла прићи и дати ти. Схватај ово као поклон за рођендан... хтела сам ти купити [illegible] мајцу ал знам да је не би носио после раскида јер је од мене. И кривим себе сваки дан што ти нисам купила. Срце би ми било пуно да те видим како је носиш... али ваљда... више ништа нема смисла... зар не...?

Ако си се икада осећао присиљено, знај да ти то никада није била намера, можеш радити како ти желиш, све док си ти срећан, и ја сам.

Да могу вратити време у назад бих. Ништа од свега се не би десило да те нисам питала да идемо у тај глупи биоскоп.

И филм који смо пробали да гледамо... никад нећу одгледати, док ти ниси поред мене. So i'g never. ic it's Fine. О и, сваки пут када причам с твојим пријатељима, јесте само да видим јел си добро пошто већ тебе не могу лично питати

DAN 7. od kako nisi moG

Ово је први пут да ти не могу писати, желим, али не могу. Нисам сигурна последица, а знам да твоја реакција свакако не може бити добра. Можда ме изигнорисаш, можда побегнеш или се можда раздереш. Нисам спремна на такав ризик. Можда ти се обратим ако идаље читаш ова писма, можда 4 су већ спремна у тренутку када си видео мој рукопис, али можда неким чудом ти се будеш јавио, можда не. Можда те затражим што ти не дам да заборавиш на мене, можда јер се изненадно враћам сваки пут када мислим да сам коначно отишла. Вероватно ће занима зашто сам и даље овде, у тишини али и даље ту. Па будала сам вероватно. Али само за тебе. Али следећа ово реално, да, страх ме је, али с друге стране немам шта изгубити. Као ноћурне што можеш река је НЕ. А што је управо оно што ћеш рећи, па ме то не би изненадило, тако да ти је ово можда последња прилика да будем 100% искрена са тобом. Како кажу 3. страна: Мада за њих ово ће бити прека неверка, јер нема теорије да су наша осећања и даље обострана. Желим да знаш, можда ћу ти писати када се тај рат заврши. Само нећу викати и бежати, прилазим ти како бих знала шта мислиш о писмима... што је све, осећала сам ♡.

DAN 8. od kako nisi moj

Иначе волим кад сам сама али радије бих била сама са тобом. Иначе волим да немам партнера, али мрзим кад немам тебе. Иначе волим када нема ко да ми пише, али мрзим кад више немам тебе да ми пишеш. Волела сам да немам некога у школи, али боли кад се сетим да сам имала тебе. Фали ми сваки мали тренутак који смо имали и како је све постало савршено међу нама. Други пут је потрајало 1 месец, али мој децембар је био најлепши период мог живота. Све бих дала да могу барем још једном да те загрлим. Знам да вероватно много тражим, али ти ниси само нека особа као свака друга, особа коју видим у пролазу и наставим даље. Да, наставим али у милисекунди кроз главу ми прође милион наших тренутака и онда схватим да смо само странци са безброј успомена. Странац чије сам усне окусила и странац чије би ме руке нежно додиривале. Странац чији би ми осмех улепшао сваки дан без да је он то икада знао. Странац због којег бих и дан данас прешла пола света, није ни то чудно јер то је опет само странац. Један, само један човек који прође поред тебе и цели свет се зауставља и нешто те стегне знајући да и даље живиш у ономе што је било, а не ономе што је сад. Можда сам и даље у тој навици, како си увек ти, с друге стране телефона, или у одразу мојих очију.....

Дан 9- од како ниси ту

Питала бих те какав ти је дан али не могу.
Слала бих ти добро јутро и лаку ноћ, али не могу.
Давала бих ти песме у школи али не могу.
Ишла бих с тобом на одмор, али не могу.
Честитала бих ти рођендан, али не могу.
Провела бих дан заљубљених с тобом, али не могу.
Гледала бих зимско небо с тобом, али не могу.
Ишла бих на вечеру с тобом али не могу.
Држала бих те за руку, али не могу.
Грлила бих те на сваком одмору, али не могу.
Причала бих ти о свом дану, али не могу
Причала бих ти о твојој гитари, али не могу.
Ишла бих у биоскоп са тобом, али не могу.
Грудвала бих се са тобом али не могу.
Пољубила бих те али не могу.
Будила бих те, али не могу.
Волела бих те и <u>могу</u>

Изгледа да је то све што могу, мада и више него довољно да излуди човека. Волети нешто што више није твоје. Немогући покушај заборава.
Све је узалудно.
А туга је опет ту.
Стрпљива.